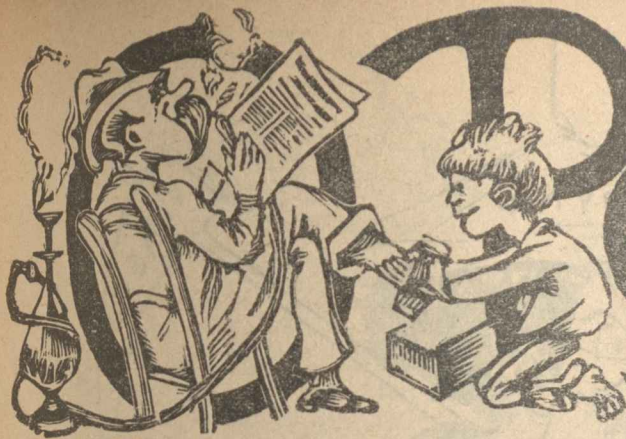

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦκτον κ' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα χίλια κ' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνθρώποι θά περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Ἰουνίου μηνὸς ἑνδεκάτη,
καὶ λαοὶ συγκινουῦνται καὶ κράτη.

Χίλια πέντε κ' ἑβδομήντα καὶ συγχρόνως ἑκατὸ,
γεύματα Φιλελευθέρων ἐν ῥοδαῖς ἐπικροτῶ.

Γεῦμα πατέρων φιλελευθέρων.

Π.—'Απὸ ποῦ, βρέ Φασουλῇ, μοῦρχεσαι στεφανωμένος
καὶ σὰν κάπως μεθυσμένος;

Φ.— Ἀπὸ τὸ μεγάλο γεῦμα,
ποῦ τὸ μεγαλύνουν ὅλοι,
κ' Ἀττικὸν ὡς λέγουν πνεῦμα
ὄντως ἐσπίνθηροβόλει.

Π.—Καὶ λοιπὸν γιὰ τὸ τραπέζι δὲν μοῦ κάνεις ὁμιλία;
Φ.—Λένε πῶς τραπέζια τέτοια γίνονται καὶ στήν Ἀγγλία.
Κ' ἔκει πέρα, Περικλέτο, κάνουν ξεφαντώματα
τῶν ἀρχῶν τὰ κόμματα.

Κ' ἔκει πέρα δὲν χορταίνεις μόνο μ' ἐφημέρους βρώσεις,
πλὴν ἀκούεις καὶ προπύσεις,
καὶ πλουτίζεις ἀπὸ γνώσεις.

Κ' ἔκει ποῦ λες τὰ κόμματα τῶν Τύρων καὶ Οὐγγῶν
διοργανοῦν τεκτονικὰ
συμπόσια πολιτικά,
ὅπου στὰς τύχας τῶν ἐθνῶν βαρύνουν οὐκ ὀλίγον.

Κ' ἔδω νομίζω ποῦ κχιροῦ
δὲν τρῶν σὰν πρῶτα κουτουροῦ
κ' ἔτσι χωρὶς οὐσία,
ἀλλὰ μὲ σημασία.

Τέτοια γεύματα μὲ λόγῳ μέσ' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
τάχουν φέρει κ' ἔδω πέρα
στῆς ἰδέας τὴν μητέρα.

Τέτοια γεύματα κ' ἔδω, Περικλέτο μου, σημαίνουν
κ' ἀσχολίαστα δὲν μένουν.
Τέτοια γεύματα κ' ἔδω περισπούδχστα τὰ κρίνουν
καὶ στὰς τύχας μας βαρύνουν.

Τέτοια τελοῦνται τώρα γεύματ' Ἀγγλοπρεπῇ
καὶ στήν φυλὴν ἡμῶν,
κ' ὁ κόσμος στέκει χάσκιον ν' ἀκούσῃ τί θά' πῃ
κάθε συνδαιτυμῶν.

Δὲν εἶναι παῖξε γέλα
τσουμποῦσα, παπαρδέλα,
σὰν τῶν Φιλελευθέρων.

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
στρέφουν τὴν προσοχὴν
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

Κ' ἡ πρόποσις τοῦ καθενὸς
εἶναι σπουδαῖον γεγονός,
ὅπου διαθρυλλεῖται.

Καὶ μέρα νύκτα, μασκαρά,
τὴν σχολιάζουν σοβαρὰ
νηστεύοντες πολῖται.

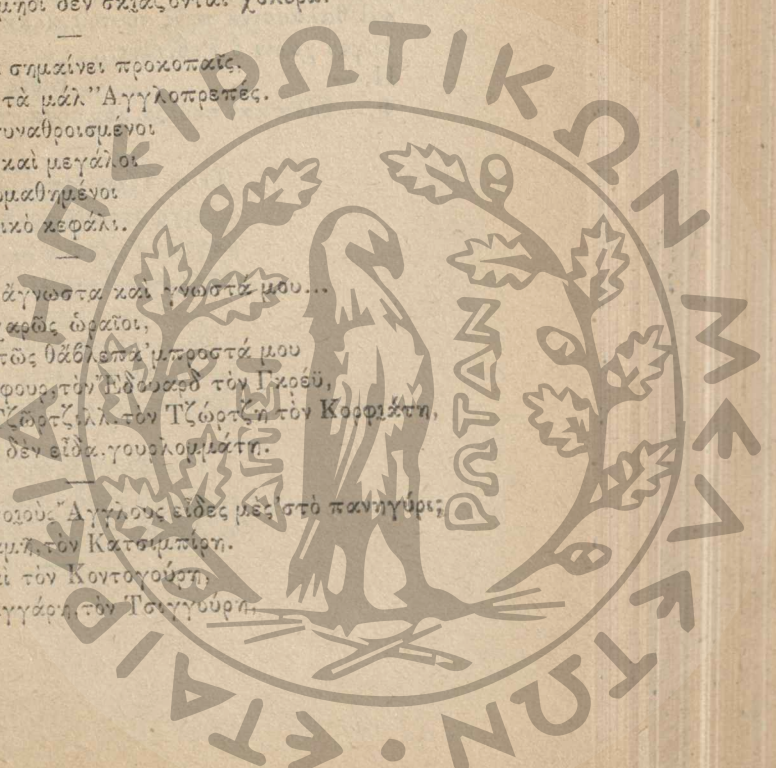
Κ' ἂν δῆς κανένα Βουλευτὴ
νὰ βάζῃ στὸ κρασί νερό,
τοῦτο σημαίνει κάτι τί,
καὶ πάρε το γιὰ σοβαρό.

Κ' ἂν τρῶῃ τὸν περιδρόμο κάποιος συνδαιτυμῶν
νὰ μὴ φοβάσαι, Περικλῆ, μηδέποτε λιμόν,
κ' ἂν δῆς πρησμένο σὰν βουτσί κάθε σεπτὸν πατέρα
τοῦτο θά' πῃ πῶς οἱ Ρωμηοὶ δὲν σκιάζονται χολέρα.

Κ' αὐτὸ τὸ γεῦμα τώρα σημαίνει προκοπαίε,
κ' ἦταν, βρέ Περικλέτο, τὰ μάλ' Ἀγγλοπρεπές.
Κ' ἦσαν συναθροισμένοι
μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
Ἑγγλεζομαθημένοι
μ' Ἑλληνικὸ κεφάλι.

Τί μοῦτρα δαιτυμῶν ἀγνώστα καὶ γινώστα μου...
ἐμύριζαν Ἀγγλία περιχαρῶς ὥρατοι,
κ' ἐγὼ θαρροῦσα τότε πῶς θά' δὲσά' μπροστά μου
τὸν Ἀσκούθ, τὸν Μπάλφουρ, τὸν Τάδουαδ, τὸν Γκροῦ,
τὸν Λόυδ Τζώρτζ, τὸν Τζώρτζ, τὸν Τζώρτζ, τὸν Κορβιάτη,
ἀλλ' ἀπ' αὐτοὺς κανένα δὲν εἶδα, γουρλομαῖτη.

Π.—Τότε τὸ λοιπὸν ποιοῦς Ἀγγλους εἶδες μετ' ἐστὶ πανηγύρι;
Φ.— Τὸν Φλαμῆ, τὸν Κατομπέρη.
Εἶδα καὶ τὸν Κοντογαῦρη,
τὸν Τσαγγάρη, τὸν Τσιγγαῦρη.

Τὸ Σύνταγμα τὸ νέον γὰρ σκιάχτρο καὶ φοβέρα
τὸ βλέπει καὶ ἡ Χολέρα.

τὸν Μαρλὰ, τὸν Σουμαρίπα,
καὶ ἔγιναν καμπόσοι σκνίπα.

Ἔδλεπα, Περικλέτο μου, πολλοὺς Φιλελευθέρους
καὶ τόσους νεογέρους,
ποῦ τώρα ἴστα γεράματα θυμήθηκαν καὶ τοῦτοι
νὰ γίνουν ἄνδρες ἰδεῶν μ' ἓνα μισαλό κουρκοῦτι.

Π. — Εἶδες Κασίμη, Κάβουρα, Γκιγκόλη, Γλαμαρέλο;
Φ. — Ἦταν καὶ ὁ Κοντομίχαλος μὲ κάτασπρο καπέλο.
Καὶ ὁ Χηνιάδης ἦν ἐκεῖ τρώγων καλὰ καὶ πίνων,
καὶ γύρω πλῆθος κεχηνὸς τὸν ἔδλεπε καὶ ἐκείνον.

Ὅμως μὲς στοὺς ἄλλους εἶδα
καὶ τὸν κύριον Ἀκρίδα,
καὶ θυμήθηκαν τὰ μέτρα τῆς προβλεπτικῆς πατρίδος,
ποῦ λαμβάνει κάθε τόσο σὲ κατακλυσμοὺς ἀκρίδος.

Ἦσαν καὶ ἔντομα ποικίλα, ποῦ μεγάλη βγάζουν γλῶσσα,
καὶ θαλασσινὰ πρὸς τοῦτοις, ἀλλὰ καὶ ὕσπρια καμπόσα,
λόγου χάριν ὁ Ρεβίνθης...

Π. — Εἶδες καὶ ἄλλους, κουφαηδόνι;
Φ. — Εἶδα καὶ πουλιά καμπόσα, τὸν Ὀρτύκη, τὸν Τριγώνη.

Ὅλοι Τζῶν-Μπούλ-Ἐγγλέζοι,
καὶ εἶχε στρωθῇ τραπέζι
μεγάλο καὶ ἐκτενές...
ἦταν καὶ ὁ Τετενές.

Εἶδα πολλοὺς κυρίους
ὡς ἂν ροδαπαρεῖους
Ἐγγλέζους καὶ εὐσταλεῖς.

Ἄγγλος καθεὶς συμπτῆς,
καὶ εἶχανε λόρδοι πρῶτης
οἱ Λόρδοι τῆς Βουλῆς.

Ἡ νέα Ρωμηοσύνη
ἔλο καὶ Λορδοσύνη,
καὶ ὅλοι θαυμάζουν ἡώρα τὰ φιφυτοῦ τὰ τζάνια τῆς,
καὶ μόνο σὺ φωνάζεις: φουρτοῦνα ἴστα μπατζάκια τῆς.

Γεῦμα φιλελευθέρων
ἐκ τῶν ὠραιότερων.
Γεῦμα ἄνορθωτικόν,
λίαν ὀρεκτικόν.

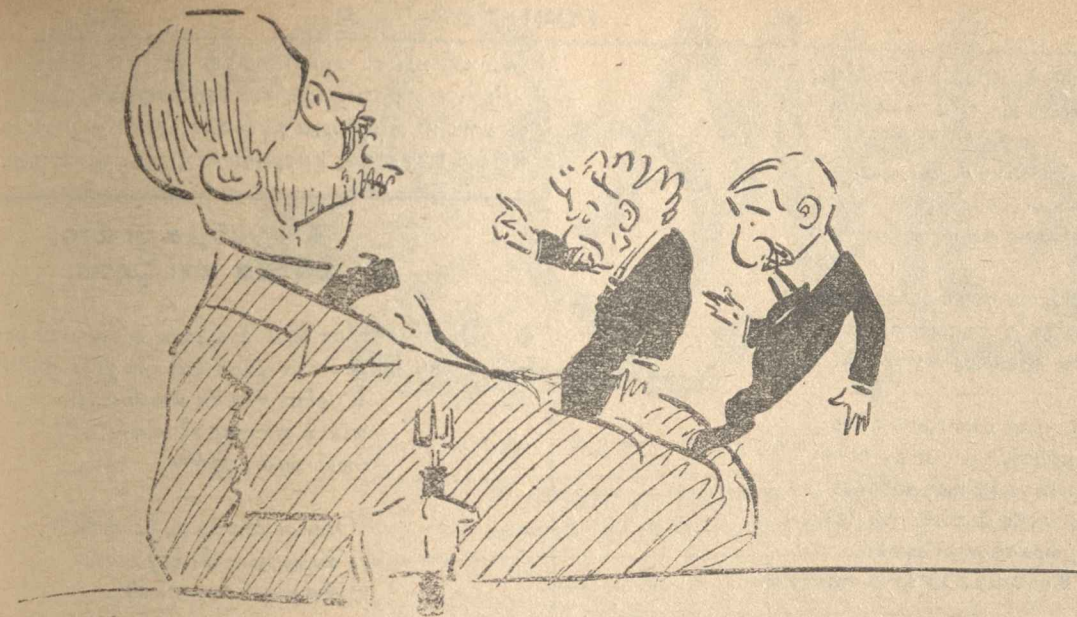
Γεῦμα, λαὸς ἄνορθωτης,
γεῦμα, Λευτέρης λυτρωτής.
Γεῦμα κλεινόν, ἐράσμιον
ἀνδρῶν καλλιστεφάνων,
καὶ γεῦμα πανσεβάσμιον
διὰ κοινῶν ἐράνων.

Γεῦμα μὲ τόσους σεβαστοὺς,
γεῦμα ἁγιάζον τοὺς πιστοὺς,
γεῦμα τὰ μάλ' Ἀγγλοπερέες,
γεῦμα πολὺ καλλιεπές.

Γεῦμα γενναῖον μὲ πυγμάς,
γεῦμα πτωχῶν καὶ Κροίσων,
γεῦμα τὸ πύλας πρὸς ἡμᾶς
ἀνοῖξαν Παραδείσων.

Γεῦμα μεγάλων ῥήσεων
καὶ ὅλο χειροκροτήματα,
ποῦ τὸ κυττάζουν θύματα
τόσων ἐκκαθαρίσεων.

Γεῦμα μετὰ καμάτους,
γεῦμα μετὰ κοπώσεις,
γεῦμα τοῦ νέου κράτους
μόνον μὲ δρό προπώσεις.

Γεῦμα ἄνορθωτικόν,
πολὺ χορταστικόν.

Γεῦμα τὸ δοξαζόμενον,
γεῦμα τὸ νομιζόμενον
κοιλιακῶς μακάριον.

Γεῦμα μὲ Κοντογούρειον
ἐπὶ τραπέζης θαύριον
ἴσταν Ἀρχικαγκελάριον.

Γεῦμα, ποῦ καὶ καλόγηροι
τῶλεπαν λιμασμένοι,
γεῦμα, ποῦ καὶ ποδόγυροι
τῶλεπαν λιγωμένοι.

Γεῦμα τὸ Κηφισσιώτικο,
τὸ κατὰ πάντ' ἀλλοιώτικο,
γεῦμα Διπλῆς Λουκουλείου
ἴστας Κηφισσιᾶς τὴν αὖρα,
νὰ φάη Κοινοβούλιον,
ὅπου καὶ τὸν Ἰούλιον
θὰ ρεῖ μὲς στὴ λαύρα.

Γεῦμα, ποῦ Φιλελευθεροὶ προβάλλουν κορδαμένοι
καὶ κατὰ ξεκουτάρηδες καὶ γέρο κολασμένοι.
Γεῦμα, ποῦ κάθε Λούκουλος δὲν ἔπαυε νὰ τρώγῃ,
γεῦμα, ποῦ δὲν ἐπήγανε καὶ οἱ κοινωνιολόγοι,
καὶ πιθανὸν συζητήσεις καὶ στὴ Βουλὴ νὰ γίνῃ
πὺς κοινωνοὶ τοῦ γεύματος δὲν ἔγιναν καὶ ἐκεῖνοι.

Γεῦμα, ποῦ τρώει μὰ Βουλὴ
καὶ σὺ πηδᾷς φρενήρης...
δὲν πῆγανε καὶ οἱ Θεσσαλοὶ
καὶ κύριος Τσαξίρης.

Γὰς κύττα, βερέμη...
ἡ τραπέζα γέμει,
τροφῆσατε πάντες,
οἱ τόσας πικρίας
καὶ ἀδράς ρητορείας
πολλῶν ὑποστάντες.

Τὸ γεῦμα κοινόν,
ὁ μίσχος πολὺς,
μὴ φύγῃ πεινῶν
πιστὺς προσφίλης.

Τρυφᾶτε, τρυφᾶτε,
ἐμπρὸς τοῦ Μελά...
σᾶς πρέπει νὰ φᾶτε,
νὰ πιᾶτε καλὰ.

Ψηλὰ τὰ ποτήρια,
χαράς, πανηγύρια,
κοτίνου κλαδιά.

Βαρᾶτε λαγούτο...
τί γεῦμα καὶ τοῦτο...
ἐβίβα, παιδιά.

Ποικίλα φαγητὰ καὶ ἄλλοιῶτικα ποτά.

Π. — Μὰ καὶ ἐγὼ, βρέ Φασουλῆ μου, τί χαρὰ ποῦ σοὺ τὴν εἶχα...
καὶ ὁ Τριγώνης καὶ ὁ Σταμπάδης
εἰς ὕψιν τῆς ὁμάδος
δὲς τὰ καὶ ἔπιναν μαστίχα.

Τὸ συμπόσιον κυττῶ
καὶ καταχειροκροτῶ
τρώγοντας καὶ τρωγομένους,
βλέπω καὶ τὸν Βαλκηνδρὰ,
καὶ Ἀγγίλους φρεσκουξυρισμένους,
ποῦχαν πρόσωπα φαίδρα.

Εἶπα τρυφή, τρυφή,
τρώγουν καὶ Ἀγγίλοι πολλοὶ
διχῶς τίποτα νὰ λέν...
εἶδα καὶ ἓνα Φασουλῆ,
ποῦμοιζε τοῦ Τσαμπερλαίν.

Φ. — Τί μου λές, βρέ Περικλέτο;
 Η. — Τί τραπέζι, τί μπουκέτο!

Κουτσοπίνουν μερικοί,
 μερικούς τούς πιάνει νύστα,
 κι' άλλους σφρέγος ξαφνικό.

Κι' ό Κουλούμπαρδος εκεί
 έσχολίαζε τήν λίστα
 μ' ένα χιούμορ Αγγλικό.

Χίαρ χίαρ σκούζουν όλοι,
 και καθείς εκ τών εν τέλει
 ήστραπτε κι' ήκτινοδόλει
 μέσα' στής Διπλής τά μέλη,
 κι' έχωράτευε κι' έγέλα
 σάν Έγγλέζος, κι' ήταν τρέλλα.

Γέλοιο και χιούμορ Αγγλικόν... εν τούτοις προς τοις άλλοις
 έγέλα κι' ό Χρυσόγελος, αλλά κι' ό Χρυσοστάλης.
 Τί γέλοιο που' γινήκανε' στόν κήπο του Μελά,
 κι' εν' άγεράκι μαλακό τά στήθη μαλακόνει,
 κι' ό Τετενές' χωράτεψε και' στόν Κορομηλά,
 εκείνος όμως σοδαρός άστεϊα δέν σηκώνει.

Γεϋμα λαοσωτήριον
 και γεϋμα νικητήριον,
 γεϋμα, που συνωδεύετο και με παιάνων μέλος,
 κι' έκαμε μίαν πρόποσιν κι' ό Κρης ό Βενιζέλος.

Κι' άνέφερε τήν πρόδοον, τήν τάξιν, τήν γαλήνην,
 κατόπιν στρατιωτικής και λαϊκής εκρήξεως,
 και πάντες ενωτίστησαν τήν πρόποσιν εκείνην
 μετά μεγάλης προσοχής και κρασοκατανύξεως.

Φ. — Κι' έγώ τήν πρόποσί του τήν άκουσα, μαζέτα,
 'στα τόσα ξεφαντώματα,
 ήταν κι' ό Πετσετάκης κι' έστρώσανε πετσετά
 για τά παλικά τά κόμματα.

Κι' εν πρώτοις, Περικλέτο, βγήκαν όρεκτικά
 έληαίς από τάλάτι
 του Κόντε του Κορφιάτη,
 κι' έτρωγαν για σπικράγγια κορδόνια Ραλλικά.

Ύμνησα κουρασθέντων
 σωτήρων φαγοπότια,
 που και καθαρισθέντων
 έτρώγανε σηκώτια,
 γιαχνι, τηγανητά,
 και κάμποσα ψητά.

Κι' έτρωγαν πατριώται,
 κι' έτρωγαν παλληκάρια,
 κι' ό Βενιζέλος τότε
 τούς έβγαλε δαδ ψάρια,
 που τάψησε' στα χείλη
 του Κόντε και του Ράλλη,
 και μ' όρεξι μεγάλη
 τάφαγαν όλ' οι φίλοι.

Μα και κρασι τούς' κέρασαν από τούς Πεταλιούς,
 κι' έγινε ροδοπάρειος πολλών κιτρινών μούρη,
 ου μὴν κι' άγγούρια βγήκανε' δηλούντα' στους παλούς
 πώς ό Κρητικός' φύτρωσε' στη μέση σάν άγγούρι.

Τό γεϋμα φινίτο, έδίδα και ζήτω.

Φ. — Και μέσα' στ' άλλ' άνοιζανε κι' ένα μικρό μπουκάλι,
 πούχε του Κόντε τήν χολή και τήν χολή του Ράλλη.

Κι' είπε τρανός άνορθωτής:
 πίετε πάντες εξ αύτης,
 ύπερ ύμωv έχύθη.

Όλοι μ' αύτήν άς δροσισθούν
 κι' άμαρτιών άς ξεχασθούν
 κι' άνομημάτων πλήθη.

Και' κτυπούσαν κλαπαδόριας,
 και' γελοούσαν Μανταφιόριας,
 και' της Κηφισσιδας κυράδες.

Και πολλοί καθαρισμένοι
 'μπρός' στούς Αγγλους οι καύμενοι
 έβαρούσαν ταμπουράδες.

Φάτε κι' έγινε δουλειά...
 κι' είδα καθενός κοιλά
 σάν μπαλόνι, σάν νταούλι.

Κι' είδα μέσα' στο φουστάτο
 και τόν Πρόεδρο τόν Στράτο,
 και τόν κύριον Στρατούλη.

Ταρλαμπούμπα, τραλαλά,
 όλοι μέσα' στού Μελά.
 Μάρς σε κήπους χλοερους,
 ούρρα, ζήτω μας, έδίδα...
 μάρς να σύρωμε χορούς
 σε νομοσχεδίων στίβα.

Καλαμπούριζε κι' ό Σλήμαν, Περικλέτο, κατά κόρον,
 όταν μες' στο πανηγύρι
 'βγήκαν και καμπούσι τσίροι,
 τήν ισχύότητά δηλούντες τών αρχαίων προγαστόρων.

Και το τραπέζι το τρανό' τελείωσε, φινίτο,
 κι' ό κύριος Πρωθυπουργός πολύ προσημένος ήτο,
 και Φιλελεύθεροι πολλοί προσέτρεξαν σιμά του,
 και περιέργως έβλεπαν το τόσο φούσκωμα του.

Και τέλος πάντων έφεραν του Ραϊνγγεν τας άκτινας
 κι' άμέσως άνοκάλυσαν, βρέ Περικλή, μ' εκείνας
 πώς το μεγάλο φούσκωμα της Κρητικής γαστρος
 ήσαν οι δέο Πρωθυπουργοί της παλαιάς μητρος.

Πόσιος κι' έδότης αύτάρ εξ έρον έχτο,
 κι' έγύρισαν χορτάται,
 κι' έλεγαν με σαχατι
 ποτε και πως θα λήξη κι' αύτο το Παρλαμεντο.

Ό «Ρωμηός», έπισταμένως τήν κατάστασιν ιδών,
 'στές Πηγής της Ζωοδόχου μένει πάλιν τήν όδόν,
 μόνο' πήγε παραπάνω, αύξων πενήντα οκτώ,
 συνορεύει μ' άλλα σπήτια και μ' όρίζοντ' άνοιχτό.